

[Anne Grete Holmsgård]

muligt økonomisk gas om, at desværre er der ikke andet at gøre. Som hr. Erhard Jakobsen står heroppe og siger: ja, vi synes sandelig også, det er nogle dårlige forslag, vi har gennemført ind imellem, men der var altså ikke andet at gøre. Det er jo noget gas. Selvfølgelig er der noget andet at gøre. Det handler ikke om, at det er den nødvendige politik. Det handler om, at det er et politisk ønske fra de partier at nedbringe kasseunderskuddet lige præcis på den måde, de gør det på, nemlig ved at tage fra de dårligst stillede og ved at lempe forholdene for de bedst stillede.

Der er ingen partier herinde, der ikke ønsker at nedbringe kasseunderskuddet. VS ønsker også at nedbringe kasseunderskuddet. Vi har sagt det år efter år efter år fra denne talerstol og uden for dette hus, men vi ønsker unægtelig at gøre det på en anden måde end den, der er blevet fremlagt af de borgerlige partier, og den, som socialdemokratiet til tider har fremlagt, mens det sad med regeringsmagten. Vi kan udmærket huske, hvad det var for en politik, socialdemokratiet førte dengang.

Hr. Wilhjelms har allerede heroppe fra nævnt konkrete tal for, hvad vores pensionskassebeskatningsforslag ville betyde – uden ågerbeskatning, uden konfiskation, men gennem en ganske normal beskatning af pensionsmidlerne: en forbedring af kasseunderskuddet på 22 mia kr. om året. Det er stort set det samme, som denne regering smider ud til arbejdsløshedsunderstøttelse for at afholde folk fra at komme i arbejde.

Hr. Erhard Jakobsen stod heroppe og talte om bistandshjælpen. Han talte om, at man måtte spare på den. Men hvad er det egentlig for en størrelsesorden, den samlede bistandshjælp har? Ja, tager man det hele – det, staten bruger, og det, kommunerne bruger – så drejer det sig om knap 6 mia kr. Det er en femtedel af de midler, man hvert år smider ud til det private erhvervsliv i direkte tilskud og i indirekte tilskud. Hvad har man fået for de tilskud, som man har øget år for år siden starten af 1970'erne? Socialdemokraterne – men med borgerlige stemmer, med enighed fra de borgerlige om at øge dem – og SV-regeringen øgede dem, og den nuværende regering har ikke tænkt sig at fjerne dem. Den kalder det i stedet en omlægning. Hvad har man fået ud af det? Man har fået stigende arbejdsløshed. Beskæftigelsen er faldet i takt

med, at man har pumpet milliardbeløb ud til det private erhvervsliv.

Arbejdsløsheden har man ikke tænkt sig at gøre noget særligt ved. Man siger med den sædvanlige optimistmine på: det går nok, det går nok.

Ganske vist må man nu erkende, at arbejdsløsheden altså steg, det første år regeringen sad ved magten. Det gik ikke som dengang i 1981, hvor V og K lagde deres VK-plan frem og sagde, at i løbet af 4 år ville de kunne skaffe 140.000 arbejdspladser i den private sektor. Hvad er der sket indtil videre? Godt og vel 20.000 ekstra arbejdsløse fra 1982 til 1983, og alt tyder på 30.000 ekstra arbejdsløse fra 1983 til 1984.

Nu siger regeringen, at til næste år vender udviklingen. Det er jo så herligt, det er næsten altid til næste år. Det var det også under socialdemokraterne, da var det også til næste år, udviklingen vendte. Hvad baserer man det på? Man baserer det på en finansreddegørelse, som overhovedet ikke har nogen dokumentation i sig. Man siger: næste år må vi acceptere at arbejdsløsheden stadig væk ligger oppe, hvor den ligger, og den bliver nok lidt højere, men fra 1985 går det fremad; i 1985 bliver der skabt 30.000 nye arbejdspladser i den private sektor; det samme gør der i 1986, og det samme gør der i 1987.

Man har intet som helst at basere det på. Hvad er der sket de sidste 20 år? Der er sket det, at beskæftigelsen i den private sektor er faldet og faldet og faldet – også under den såkaldte højkonjunktur i 1960'erne, hvor der blev investeret langt mere end det, selv regeringens mest optimistiske hoveder overhovedet tør tænke på kunne blive tilfældet fra 1985 og frem. Beskæftigelsen er faldet, selv om erhvervsinvesteringerne er steget. Alligevel kommer denne regering med sin finansreddegørelse i hånden og siger: ja, nu vender udviklingen altså. Det må karakteriseres som en meget brat vending, siger man også – og så slut, punktum, ikke mere om det.

Det kommer ikke til at gå på den måde, men det er selvfølgelig bekvemt at sige det, det er bekvemt at stikke blå i øjnene på de folk, der nu skal ud til valgurnerne og sætte deres kryds ved et parti. Det er selvfølgelig bekvemt, især over for den store gruppe – og det er jo de 90 pct. af dem, der er ude på arbejdsmarkedet stadig væk – der har deres arbejde endnu, og som klynger sig